

[Udenrigsministeren.]

at der skulle være en debat i salen, således at man i bred offentlighed kunne drøfte disse problemer. Det vil jeg da gerne for mit eget vedkommende give tilslutning til. Jeg kan heller ikke se, at der behøver at være noget modsætningsforhold imellem, at man har et stående udvalg, der løbende kan følge udviklingen i vort bistandsarbejde og vort samarbejde med udviklingslandene, og så dette, at man med visse mellemrum holder debatter her i salen.

Jeg tror, det var hr. Poul Dam, der i den forbindelse rejste det spørgsmål, om man kunne tænke sig, at vi måske skulle have en årlig beretning fra u-landsstyrelsen, som kunne gøres til genstand for en drøftelse her i tinget. Det er et forslag eller en tanke, som også har strejft mig, og som jeg derfor meget gerne skal tage op til nærmere overvejelse. Jeg vil dog forudskikke den bemærkning, at skal man have en blot nogenlunde fyldestgørende beretning fra u-landsstyrelsen en gang om året, så stiller det visse krav med hensyn til arbejdskraft, som vi i hvert fald i øjeblikket har meget vanskeligt ved at honorere; men jeg skal drage omsorg for, at u-landsstyrelsen også overvejer dette problem.

Jeg er enig med hr. Jørgen Jensen i, at vi naturligvis ikke med oprettelsen af et stående udvalg må risikere, at vi får en sammenblanding af lovgivningsmagt og administration. Jeg ved jo, at hr. Jørgen Jensen og hans parti er meget interesseret i, at der ikke sker en sammenblanding af denne art, og jeg kan for mit eget vedkommende erklære mig fuldstændig enig i den betragtningsmåde, at en sådan sammenblanding kan virke uheldigt. Nu har jeg forstået forslagsstillerne således, at de er tilhængere af det samme principielle synspunkt, således at det ikke er tanken, at et stående udvalg skal beskæftige sig med de konkrete forslag til gennemførelse af projekter, og at man heller ikke har forestillet sig, at det stående udvalg skulle overtage nogen af de funktioner, som i øjeblikket tilkommer finansudvalget med hensyn til bevillinger af de større beløb til bilaterale projekter.

Hr. Jørgen Jensen spurgte, om ambassadørernes og ambassadernes udmærkede lokal-kendskab bliver udnyttet i tilstrækkelig grad, når man skal drøfte, overveje, plan-

lægge og fastlægge de konkrete u-landsprojekter, og det må jeg mene de gør. Vi havde lejlighed til forleden dag mellem styrelsen og finansudvalget at drøfte disse spørgsmål, og dér blev det samme spørgsmål rejst — jeg tror fra hr. Jørgen Jensens partifælle, som desværre havde forladt mødet, inden jeg havde lejlighed til at svare. Dér kunne jeg svare, at det var vor opfattelse, at der sker et sådant meget intensivt og intimt samarbejde imellem vore ambassader og u-landsadministrationen hjemme, og det er jo da også helt naturligt, at noget sådant sker. Jeg tror også, jeg havde lejlighed til at bemærke, at hvor intensivt samarbejdet er eller bliver, afhænger lidt af den interesse, hvormed den enkelte ambassadør omfatter disse spørgsmål; de ambassadører, vi havde lejlighed til at træffe på finansudvalgsrejsen, tror jeg overbeviste finansudvalgets medlemmer om, at de i hvert fald var levende interesserede i u-landsarbejdet. Det er da også vor erfaring.

Fru Else-Merete Ross talte også om en årlig redegørelse, og jeg har allerede sagt, at det spørgsmål vil vi meget gerne tage op. Fru Else-Merete Ross mente, det havde ligget tungt gennem det sidste halvandet år med at få en generaldebat om disse problemer. Jeg mener nu ikke, det har ligget så tungt. Nu kan jeg ikke huske alle datoerne, og jeg har ikke slået spaltensiderne op i Folketingstidende i anledning af denne debat, men jeg mener, at vi, efter at 3 års beretningen var afgivet, havde en debat på grundlag af de første 3 års erfaringer, der var indvundet i u-landsadministrationen, og også en debat, som det i hvert fald forekom mig var nyttig. Men jeg er enig i, at det er hensigtsmæssigt, at vi fortsat drøfter disse spørgsmål. Jeg vil gerne sige, at man jo ikke skal glemme, at det her drejer sig om et område, opbygningen af vor u-landsadministration, hvor vi trods alt kun har ca. 4 års erfaringer, og de ustandselige diskussioner, vi fører om principper og praksis med hensyn til gennemførelsen af u-landshjælpen, viser jo både, hvor påkrævet det er, at man har sådanne drøftelser, og hvor, skal vi sige foreløbigt vort eget personlige erfaringsgrundlag er. Derfor må vi med udgangspunkt i det, vi selv har lært under bistandsarbejdet, til